

[Haustrup Glømmesen.]

giftsposter var løbet løbsk. Vi må have et system, der flere gange i løbet af finansåret kan registrere udviklingen, en varslingstjeneste, som der har været tale om, også gældende kommunerne og de selvejende institutioner, der modtager betydelige offentlige tilskud. Én ting bør i hvert fald være klar: folketinget kan ikke længere finde sig i, at de pågældende overskridelser bevirker, at der føres en helt anden finanspolitik end den, der er vedtaget her i tinget, og at det først opdages, når finansåret for længst er forbi.

Jeg vil også gerne netop i samme retning fremhæve, at det konservative folkeparti for snart et år siden tog initiativet til her i folketinget at rejse spørgsmålet om, at revisionsdepartementerne overføres til folketingets eget område. Vi tror, det er en helt naturlig og nødvendig følge af, at folketinget stærkt må føle sig knyttet til at sikre, at den politik, der besluttet, også bliver den økonomiske politik, der rent faktisk gennemføres.

Det var vel på grund af valgets udskrivelse, at forhandlingerne i folketingets udvalg for forretningsordenen og andre steder ikke kom videre. Vi henstiller, at disse forhandlinger genoptages, og at revisionsdepartementerne så snart som muligt overføres til folketinget.

Vi ved alle, at styringsproblemerne også omfatter kommunerne. Nu må vi se at komme igennem med det princip, at kommunerne selv betaler de udgifter, de bevilger. Det kan ikke længere være sådan, at statens udgifter på en række områder afhænger af beslutninger, der mere eller mindre frit kan træffes andre steder. Til alt held kan vi jo samtidig med at inddrage refusionsordningerne give kommunerne mere frie beslutningsforhold. Så er der vist retfærdighed til begge sider.

Om de sparede refusionsbeløb på kroner og øre skal svare til de beløb, der så stilles til kommunernes rådighed, må naturligvis forhandles mellem parterne og under hensyn til landets samlede økonomiske situation. Men hvis staten, samtidig med at den slækker på sine krav til kommunernes opgaveløsning, overlader spørgsmålet om normering og satses til kommunerne selv, til deres egen standard, så var der måske her et

betydeligt beløb at hente for de kommende års sparebestræbelser til gavn for hele samfundet.

To af de største udgiftsområder er som bekendt socialministeriet og undervisningsministeriet, hvor der også har været den største vækst. Derfor henstiller vi, at også disse områder inddrages i de saglige overvejelser vedrørende besparelsesmulighederne, og at det ikke sker på en måde, så de, der kommer med konkrete forslag, ustandselig blot beskyldes for at være reaktionære. Det må være et vilkår, at også disse områder inddrages, medmindre man vil erkende, at den enkelte private husholdnings muligheder for privat forbrug derved i virkeligheden bliver bragt i fare med hensyn til stignings-takten.

Vi kan f. eks. ikke undgå også at drøfte hele plejehjemssektoren og se, hvordan den har udviklet sig. Der har, hvad alle har været enige om, været et vældigt udækket behov, der skulle løses, men fra 1968 og frem til nu er der sket en næsten eksplosiv udvikling. Det må give alle partier i denne sal anledning til overvejelser, at hvor der for få år siden var én ansat for hver tredje beboer på et plejehjem, regner man nu med én ansat for hver beboer. Dette er simpelt hen noget, man må tage op og løse, hvis ikke samfundsøkonomien også på denne måde skal løbe løbsk.

Det konservative folkeparti har for længst stillet sine konkrete forslag på dette område og ment, at man skulle ind i overvejelser om at yde tilskud til de familier, der selv havde mulighed for at have mennesker, der ellers skulle ind under plejehjemssektoren, boende. Der må også være mulighed for en udbygning af ældreomsorgen, for øget vægt på hjemmehjælpsordninger, således at man erkender, at der dér virkelig er mulighed for at foretage sagligt og menneskeligt bedre løsninger.

Der er vel heller ikke tvivl om, at der også inden for børnehave- og vuggestueområdet er foregået en udvikling, der kræver revision, og også dér må den gennemføres i en afslappet atmosfære.

Jeg går videre med spørgsmålet om uddannelsessektoren, hvor ingen i denne sal er uenige om, at vi ønsker et højt uddannelsesniveau, hvor lykkeligvis langt flere end tidligere ønsker en uddannelse, men hvor der